

Álom

Álmodtam az éjjel: két lovas
rágtatott, fejükön sisak, tiszta vas.
A sötétben nyerít a két ló, hörög,
és fegyvert látok, amint villan az
éjben gyilkos fényvel a sörény fölött.

Megremegtem. Párom álmos, véltem,
Messzi még a téli hajnal, messzi,
nyugvóra a csillagok se tértek,
hegyek fölött holdsugarban égnek!
Hagyjátok a páromat pihenni.

Sokáig füleltem. A halott vidéken
egy madár rikoltott, kósza szívverésem,
és a szél járkált ott messzi kint az erdőn
Mellettem pihen a kedves, csendben szépen
és az ősi úton csend ül búfelejtőn.

Elült a szél is. Semmi zaj sem ért el.
Csak a néma tündér, a szótlan, szende éjjel
lépdelt a pusztasíkon halkun.
Kedvesem bevontam kendőm lágy sely-
mével
s elrejtettem puha, tengerdús hajamban.

VESZNA PARUN

Neked nem irtam, anyám

Ime, néked írok szobámból,
néked írok im, mert kinek is írnék?
Írtam már Fránnak, Mátkónak s a többinek.
Mindenkinek megírtam — mindent.
Csak néked nem, csak néked nem írok.
Csak néked nem írtam semmit.
Azért írom mostan
ezt a rövid levelet; ezt a levelecskét.
Sétálnak a napok. Gondolsz-e néha erre?
Az első levél! Mióta!
Mikor is írtam néked?
Ez az első levél. Hosszú évek óta.
Hadd mondjam el, hadd írjak most néked
leíról.

Te mondtad. Ez jó. Írni fogok.
Ma visszatért a barátom. Mindenről...
Ma reggel padlóra ejtettem az ingem.
Ezt néked írom, csak néked. Ezt a levelecskét.
(Nem tudom, hogyan sikerül). Arról...
Tegnap egy lány volt nálam.
Ne gondolj semmit... Inkább olvastad el
Fránnal. Ő érti a betűket.
Hallom, a búza növekszik. Szeretem Néked
leíról.

Erről. Kicsiny. S a város fehérlik
piroslik. És a te gyűrűd adtam néki.
Szép.
Csak néked nem írtam soha.

JOSZIP PUPACICS